

Bikini

James Patterson
& Maxine Paetro

Bikini

Vertaling door Richard Kruis

SAGA Egmont

Bikini

Vertaald door Richard Kruis

Originele titel *Swimsuit*

Foto auteur © Stephanie Diani

Eerste druk november 2024

De uitgave is georganiseerd met Kaplan/DeFiore Rechten via Sebes & Bisseling Literary Agency. SWIMSUIT - Copyright 2009 door James Patterson
Copyright ©2009, 2024 James Patterson, Maxine Paetro en SAGA Egmont

NUR 305

ISBN: 9788727174853 (POD paperback)

ISBN: 9788727083209 (e-book)

ISBN: 9788726622126 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Voor het thuisfront: Suzie en John, Brendan en Jack

PROLOOG

De feiten

Ik weet dingen die ik liever niet had geweten.

Een 'gewone' moordenaar vertoont geen enkele overeenkomst met een psychopaat. Die laatste heeft niets van de overvaller die in paniek raakt en zijn wapen leegschiet op een onfortuinlijke slijterijbediende, of van de man die woest een kogel door het hoofd jaagt van de falende tussenpersoon die hij opdroeg zijn spaargeld winstgevend te beleggen. Ook lijkt hij niet op de echtgenoot die zijn vrouw heeft gewurgd omdat hij weet of meent te weten dat ze hem bedriegt.

Psychopaten worden niet gedreven door emoties als liefde, angst, woede of haat. Zulke gevoelens kennen zij niet.

Zij voelen helemaal niets, neem dat van mij aan.

Gacy, Bundy, Dahmer, BTK en al die andere verknipte killers waren gevoelloos en werden gedreven door seksuele lusten en de kick van het moorden. De wroeging die u in de ogen van Ted Bundy meende te lezen toen hij bekende dertig jonge vrouwen te hebben vermoord, bestond alleen in uw eigen hoofd, want wat

een psychopaat van alle andere moordenaars onderscheidt is dat hij er niet warm of koud van wordt. Hij geeft niets om het leven van zijn slachtoffers. Hij geeft niets om hun dood.

Wel kunnen psychopaten doen alsof ze betrokken zijn. Ze veinzen menselijke emoties om zich in ons midden te bewegen en hun prooi te kiezen. En na het plegen van hun wandaad gaan ze op zoek naar een volgende, nog grotere kick, ongebreideld en gewetenloos.

Mij is verteld dat het een ondraaglijke last moet zijn om zo door begeerten te worden verteerd en dat psychopaten om die reden blunderen.

Soms maken zij fouten.

Mogelijk herinnert u zich het bikini's showende model Kim McDaniels. Zij werd in het voorjaar van 2007 ontvoerd toen ze op Hawaii vertoefde. Er werd nooit losgeld geëist. De plaatselijke politie reageerde traag, arrogant en dom. En er waren geen getuigen of informanten die konden vertellen door wie die mooie en getalenteerde jonge vrouw was gekidnapt.

Destijds was ik een voormalige politieman die zich op het schrijven van thrillers had toegelegd, maar aangezien mijn laatste boek bijna rechtstreeks van de pers in de ramsj belandde, was ik een mislukte boekenschrijver die een toontje lager moest zingen om het hoofd boven water te houden.

Ik trad in dienst als misdaadverslaggever van de *Los Angeles Times* en putte er moed uit dat die baan ook het beginpunt was geweest van de later zo vermaarde en succesvolle auteur Michael Connelly.

Vierentwintig uur na de verdwijning van Kim zat ik op vrijdagavond achter mijn bureau. Ik was juist bezig de paperassen op te bergen die hoorden bij een artikel over de zoveelste

gewelddadige afrekening in het criminele circuit, toen mijn chef Daniel Aronstein mijn kantoortje binnenstapte. ‘Vang,’ zei hij en hij wierp een ticket naar Maui op mijn bureau.

Ik was toen bijna veertig en de misdaadverslaggeving zo goed als beu. Ik hield mezelf echter nog steeds voor dat ik op de juiste plaats zat om een idee voor een boek op te doen dat mijn leven nog één keer zou veranderen. Dat was een fabeltje waarin ik geloofde om mijn hoop op een betere toekomst levend te houden.

Het merkwaardige is dat ik er totaal niet op bedacht was toen dat grote idee zich aandiende.

Aronsteins ticket naar Hawaï bood me de buitenkans waar ik zo om verlegen zat. Ik zag een gigantische verspilling van tijd en geld voor me, strandtentjes met uitzicht op zee en halfnaakte meisjes. Ik zag mezelf al wedijveren met de concurrentie. En dat alles op rekening van de *Los Angeles Times*.

Ik liet het ticket in mijn binnenzak glijden en nam het vliegtuig naar het absolute hoogtepunt van mijn carrière.

De ontvoering van Kim McDaniels was een roodgloeiend nieuwsitem waarvan niemand de houdbaarheid kon voorspellen. Wereldwijd zat elke nieuwsorganisatie er al bovenop toen ik me voegde bij de troep verslaggevers bij het kordon politieagenten dat voor het Wailea Princess Hotel stond opgesteld.

Net als alle andere verslaggevers dacht ik aanvankelijk dat Kim waarschijnlijk tipsy was geweest, was opgepikt door een paar onverlaten die haar hadden verkracht, van het leven beroofd en gedumpt. Dat de ‘verdwenen schoonheid’ het nieuws een week zou domineren, of een maand, tot een of andere beroemdheid een uitglijer zou maken of de voorpagina’s werden opgeëist door het ministerie van Binnenlandse Veiligheid.

Niettemin had ik een illusie te onderhouden en een onkostenrekening te verantwoorden en dus baande ik mij een weg naar het hart van een even stuitende als fascinerende reeks wandaden.

Daardoor, en niet omdat ik er zelf zo tuk op was, werd ik een deel van het verhaal, zorgvuldig geselecteerd door een psychopaat die een eigen illusie koesterde.

Het boek dat u in uw hand houdt vertelt het ware verhaal van een behendig, ongrijpbaar en volgens velen uitzonderlijk monster dat zichzelf Henri Benoit noemde. En zoals Henri mij persoonlijk liet weten: 'Zelfs Jack the Ripper heeft er niet van durven dromen zo te moorden.'

Om het verhaal van Henri op papier te krijgen verblijf ik al maanden in een afgelegen gehucht. Door de stroomstoringen, die daarginds eerder regel dan uitzondering zijn, heb ik mij bekwaamd in het werken met een gewone typemachine.

Ook blijkt dat ik het prima zonder Google kan stellen, want alles wat niet op mijn geluidsbanden of in mijn aantekeningen en knipselarchief te vinden is, staat voor altijd in mijn geheugen gegrift.

Bikini gaat over een seriemoordenaar die zijns gelijke niet kent. Hij heeft zijn moorddadige activiteiten tot hoogten opgestuwd die er voor- en sindsdien niet waren. Bij het vertellen van dit verhaal heb ik mij enige vrijheid gepermitteerd aangezien ik niet kon weten wat er op enig moment precies omging in het hoofd van Henri en zijn slachtoffers.

Maar maakt u zich daar maar geen zorgen over, zelfs niet voor even, want wat Henri mij in zijn eigen woorden vertelde wordt door feiten gestaafd.

En feiten vertellen de waarheid.

En de waarheid zal u net zo verbijsteren als zij mij verbijsterde.

Benjamin L. Hawkins

Mei 2009

DEEL EEN
Fotogeniek

1

Blootsvoets en gekleed in een blauwwit gestreept mini-jurkje van het merk Juicy Couture werd Kim McDaniels ruw gewekt door een dreun tegen haar heup, een pijnlijke dreun. Ze opende haar ogen in de duisternis en onmiddellijk borrelden er vragen in haar op.

Waar was ze? Wat was er in godsnaam aan de hand?

Ze worstelde met de deken die over haar hoofd was getrokken en slaagde er uiteindelijk in haar gezicht vrij te krijgen. Toen drong er nog het een en ander tot haar door. Haar handen en voeten waren gebonden. En ze bevond zich in een krappe ruimte.

Opnieuw kreeg ze een opdoffer te verduren en nu schreeuwde Kim: 'Hé!'

Die schreeuw droeg niet ver, werd gesmoord door de benauwde ruimte en het geluid van een motor. Ze besepte dat ze in de kofferbak van een auto lag. Maar dat sloeg nergens op! Ze moest wakker worden!

Maar ze wás wakker, de kuilen en hobbels beeldde ze zich niet in. Ze probeerde haar polsen los te wrikken maar de knoop in het nylon koord was onverbiddelijk. Ze draaide zich op haar rug, trok haar knieën op en bam! Ze trapte tegen de klep van de kofferbak die geen millimeter week.

Ze trapte nog eens en nog eens en nog eens. Scheuten van pijn drongen van haar voeten door tot haar heupen. Haar inspanningen bleven vruchteloos en nu had ze zich ook nog bezeerd. Ze werd door paniek overweldigd.

Ze zat vast. Ze was gevangen. Ze wist niet hoe en waarom dat gebeurd was, maar ze leefde nog en was niet gewond. En dus zou ze ontsnappen.

Zo goed en zo kwaad als dat ging zocht ze met haar geknevelde handen naar een gereedschapskist, een krik of een breekijzer, maar ze vond niets en haar hijgende ademhaling wees erop dat ze de zuurstof in de kleine ruimte bijna had verbruikt.

Waarom was ze hier?

Kim probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd, maar haar brein werkte traag, alsof ook daar een deken overheen was gegooid. Had iemand haar gedrogeerd? Had iemand haar stiekem een slaappil toegediend? Maar wie? Waarom?

‘Hèèllllppp! Laat me eruit!’ gilde ze. En weer trapte ze tegen de klep van de kofferbak en stootte daarbij haar hoofd tegen een stalen stang. Haar ogen vulden zich met tranen. Ze was al doodsbang en werd nu ook kwaad.

Door haar tranen heen zag Kim vlak boven haar hoofd een metalen stang van ongeveer tien centimeter lengte. Dat moest de hendel zijn waarmee de kofferbak aan de binnenzijde kon worden geopend en ze fluisterde: ‘Dank u, God.’